

Descoperirea lui Isus Hristos - Numărul opt

Nașterea unei națiuni

Jeff Pippenger

2023-10-31

Mesej Tangisan Tengah Malam pada permulaannya berakhir pada pembukaan penghakiman penyiasatan, dan mesej Tangisan Tengah Malam berakhir pada pembukaan penghakiman pelaksanaan. Celaka ketiga Islam mendatangkan penghakiman ke atas Amerika Syarikat kerana pelaksanaan undang-undang Ahad, dan hal itu melambangkan suatu penghakiman yang berterusan dan semakin meningkat ke atas seluruh dunia kerana penerimaan mereka terhadap undang-undang Ahad mereka sendiri di bawah tekanan kuasa sivil yang menganiaya, yang dilambangkan oleh sepuluh raja yang telah berzina dengan Izebel, perempuan sundal dari Tirus.

„Când America, țara libertății religioase, se va uni cu Papalitatea în silirea conștiinței și constrângerea oamenilor să cinstească sabbatul fals, popoarele din fiecare țară de pe glob vor fi conduse să-i urmeze exemplul.” Testimonies, volumul 6, 18.

Bătălia legii duminicale din marea controversă este atunci pe deplin angajată. Atunci Satana apare pentru a-L întruhipa pe Hristos.

„Prin decretul care impune instituția Papalității, în încălcarea legii lui Dumnezeu, națiunea noastră se va despărți pe deplin de neprihănire. Când Protestantismul își va întinde mâna peste prăpastie pentru a apuca mâna puterii romane, când va trece peste abis pentru a-și strânge mâinile cu Spiritismul, când, sub influența acestei întreite uniri, țara noastră va repudia orice principiu al Constituției sale ca guvernământ protestant și republican și va lua măsuri pentru răspândirea falsităților și amăgirilor papale, atunci vom putea ști că a sosit timpul lucrării uimitoare a lui Satana și că sfârșitul este aproape.” Testimonies, volumul 5, 451.

Apostazia națională este urmată de ruină națională.

„Poporul Statelor Unite a fost un popor favorizat; dar, atunci când va restrânge libertatea religioasă, va renunța la protestantism și va da sprijin papalității, măsura vinovăției sale va fi deplină, iar «apostazia națională» va fi consemnată în cărțile cerului. Rezultatul acestei apostazii va fi ruina națională.” Review and Herald, 2 mai 1893.

Advenștii laodiceeni nechibzuiți se unesc cu puterea papală și sunt doborâți, în timp ce cealaltă turmă a lui Hristos, care se află încă în Babilon, scapă din mâna papalității.

Va intra și în țara cea slăvită, și multe țări vor fi răsturnate; dar acestea vor scăpa din mâna lui: Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon. Daniel 11:41.

Islam lovește deodată Statele Unite, când a șaptea trâmbiță aduce un vai de judecată pentru adoptarea legii duminicale.

Și am privit și am auzit un înger zburând prin mijlocul cerului, spunând cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete ale trâmbiței celor trei îngeri care încă urmează să sune! Apocalipsa 8:13.

Steagul care îi reprezintă pe cei doi martori din Apocalipsa unsprezece este apoi înfățișat de Ioan, în Apocalipsa capitolul doisprezece, ca o femeie îmbrăcată cu soarele și este prezentat profetic prin simbolismul începutului și al sfârșitului.

Și s-a arătat în cer un semn mare: o femeie îmbrăcată cu soarele, cu luna sub picioarele ei, iar pe cap având o cunună de douăsprezece stele. Și ea, fiind însărcinată, striga în durerile nașterii și se chinuia să nască. Și s-a arătat un alt semn în cer; și iată un mare balaur roșu, având șapte capete și zece coarne, iar pe capetele lui șapte cununi. Și coada lui a tras a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ. Și balaurul stătea înaintea femeii care era gata să nască, ca să-i devoreze copilul îndată ce îl va naște. Și ea a născut un Fiu de parte bărbătească, care avea să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier; și copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său. Apocalipsa 12:1-5.

Ea stă pe lună și este înveșmântată cu soarele. Luna este o reflectare a soarelui și, prin urmare, din punct de vedere profetic, îl prefigurează pe soare. Cele douăsprezece stele din cununa ei reprezintă cele douăsprezece seminții ale Israelului antic la începutul Israelului antic, care îi prefigurează pe cei doisprezece ucenici la sfârșitul Israelului antic. Cele douăsprezece stele care sunt cei doisprezece ucenici la sfârșitul Israelului antic sunt, de asemenea, cei doisprezece apostoli la începutul Israelului modern. Prin urmare, ele îi prefigurează pe cei o sută patruzeci și patru de mii de la sfârșitul Israelului modern, care sunt ucenici și apostoli. La începutul istoriei în care ucenicii reprezintă atât un sfârșit al Israelului antic, cât și apostolii începutul Israelului modern, femeia care este biserica era însărcinată cu Hristos. El este „copilul de parte bărbătească” care avea să fie răpit la Dumnezeu după moartea și învierea Sa.

因此,这妇人也预表那十四万四千人的诞生;他们同样从死亡之谷复活后升到天上.一旦他们到了天上,她也要再生一个孩子,这孩子代表在星期日法令之时从巴比伦出来的另一群羊.

Înainte ca ea să fi avut durerile nașterii, a născut; înainte să-i vină durerea, a dat naștere unui copil de parte bărbătească. Cine a auzit un asemenea lucru? cine a văzut asemenea lucruri? Se va face oare pământul să nască într-o singură zi? sau se va naște un neam dintr-odată? căci, de îndată ce Sionul a avut durerile nașterii, și-a născut copiii. Să aduc Eu până la naștere și să nu fac să nască? zice Domnul; să fac Eu să nască și să închid pântecele? zice Dumnezeul tău. Isaia 66:7-9.

În vremea stăpânirii fiarei pământului, un neam se naște dintr-odată. Acest neam este cel al celor o sută patruzeci și patru de mii, căci ei sunt aceia care reflectă în chip desăvârșit caracterul lui Hristos. Ei sunt cei prefigurați de „copilul de parte bărbătească”, Isus. Ei sunt „copilul de parte bărbătească” al lui Isaia, care se naște înainte ca femeia să intre în durerile nașterii. Oasele uscate și moarte, de care lumea s-a bucurat când au fost ucise de fiara care se ridică din adânc, vor fi mângâiate în Ierusalim și atunci se vor bucura împreună cu femeia care aduce pe lume „copilul de parte bărbătească”. Ei sunt aduși pe lume înainte ca ea să aibă durerile nașterii, iar apoi ea intră în

travaliu și aduce pe lume ceilalți „copii” ai „ei”, pe măsură ce Neamurile răspund atunci la solia celui de-al treilea înger ca un râu care curge, în timp ce solia străbate țara ca un val uriaș. Ei se nasc într-o mare criză, reprezentând travaliul ei. Femeia din Apocalipsa doisprezece are, în esență, gemeni. Cei născuți întâi sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt identificați drept cele dintâi roade, iar Neamurile drept marea strângere a secerișului verii.

Bucurați-vă împreună cu Ierusalimul și veseliți-vă pentru el, toți cei ce-l iubiți; tresăltați de bucurie împreună cu el, toți cei ce-l jeliți; ca să sugeți și să vă saturați din sânii mângâierilor lui; ca să mulgeți și să vă desfătați din belșugul slavei lui. Căci așa zice Domnul: Iată, voi îndrepta spre el pacea ca un râu și slava neamurilor ca un șuvoi revărsat; atunci veți suge, veți fi purtați pe brațe și alinați pe genunchi. Cum mângâie pe cineva mama sa, așa vă voi mângâia Eu; și în Ierusalim veți fi mângâiați. Când veți vedea aceasta, inima voastră se va bucura și oasele voastre vor înverzi ca iarba; și mâna Domnului se va face cunoscută față de slujitorii Săi, iar indignarea Lui, față de vrăjmașii Săi. Isaia 66:10–14.

Cei care „jelesc” pentru Ierusalim sunt aceia care suspină și strigă din pricina urâciunilor săvârșite în mijlocul ei și care au fost pecetluiți, iar ei sunt pecetluiți înainte de legea duminicală. Noi ne aflăm acum în „lucrarea de încheiere pentru biserică”, care reprezintă ultimele clipe ale pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

„Adevăratul popor al lui Dumnezeu, care are la inimă spiritul lucrării Domnului și mântuirea sufletelor, va privi întotdeauna păcatul în adevăratul său caracter păcătos. Ei vor fi întotdeauna de partea unei muștrări credincioase și deschise a păcatelor care împresoară cu ușurință poporul lui Dumnezeu. Îndeosebi în lucrarea de încheiere pentru biserică, în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care trebuie să stea fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu, ei vor simți cel mai profund nedreptățile poporului mărturisitor al lui Dumnezeu. Acest lucru este prezentat cu putere prin ilustrația profetului despre lucrarea finală sub imaginea oamenilor având fiecare în mână o armă de nimicire. Un om dintre ei era îmbrăcat în in, cu o călmară de scriitor la brâu. «Și Domnul i-a zis: Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei.» Testimonies, volumul 3, 266.

Cei care „suspină și strigă” sunt pecetluiți înainte ca îngerii nimicitori, având armele de măcel, să treacă prin biserică, reprezentată ca Ierusalimul.

„Porunca este: «Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și plâng din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei.» Acești oameni care suspinau și plâneau vestiseră cuvintele vieții; ei muștraseră, sfătuiseră și imploraseră. Unii care Îl dezonoraseră pe Dumnezeu s-au pocăit și și-au smerit inimile înaintea Lui. Dar slava Domnului se depărtase de la Israel; deși mulți continuau încă formele religiei, puterea și prezența Lui lipseau.

„În vremea când mânia Sa va ieși la iveală prin judecăți, acești urmași smeriți și devotați ai lui Hristos vor fi deosebiți de restul lumii prin mâhnirea sufletului lor, care se exprimă prin jale și plâns, muștrări și avertizări. În timp ce alții încearcă să arunce un vâl peste răul existent și să scuze marea nelegiuire care pretutindeni predomină, cei care au zel pentru onoarea lui

Dumnezeu și iubire pentru suflete nu vor tăcea pentru a dobândi favoarea cuiva. Sufletele lor drepte sunt chinuite zi de zi de faptele nesfinte și de vorbirea celor nelegiuți. Ei sunt lipsiți de putere să oprească torentul năvalnic al nelegiuirii și, de aceea, sunt plini de întristare și alarmă. Ei jelesc înaintea lui Dumnezeu văzând religia disprețuită chiar în casele acelor care au avut mare lumină. Ei se lamentează și își întristează sufletele pentru că în biserică se află mândrie, lăcomie, egoism și înșelăciune de aproape orice fel. Duhul lui Dumnezeu, care îndeamnă la mustrare, este călcat în picioare, în timp ce slujitorii lui Satana triumfă. Dumnezeu este dezonorat, adevărul este lipsit de putere.”

“Clasa celor care nu se simt mâhniți din pricina propriei decăderi spirituale și nici nu plâng pentru păcatele altora va fi lăsată fără sigiliul lui Dumnezeu. Domnul le dă însărcinare solilor Săi, oamenii cu arme de nimicire în mâini: «Mergeți după el prin cetate și loviți: ochiul vostru să nu cruțe și să n-aveți milă; ucideți cu desăvârșire pe bătrân și pe tânăr, pe fecioare și pe copilași, și pe femei; dar să nu vă apropiați de niciun om asupra căruia este semnul; și începeți de la Locașul Meu cel Sfânt.» Atunci au început cu bătrânii care erau înaintea casei.”

„Aici vedem că biserica — sanctuarul Domnului — a fost cea dintâi care a simțit lovitura mâniei lui Dumnezeu. Bătrânii, aceia cărora Dumnezeu le dăduse o mare lumină și care stătuseră ca păzitori ai intereselor spirituale ale poporului, își trădaseră încrederea ce le fusese încredințată. Ei adoptaseră poziția că nu trebuie să așteptăm minuni și nici manifestarea vădită a puterii lui Dumnezeu ca în zilele de odinioară. Vremurile s-au schimbat. Aceste cuvinte le întăresc necredința, și ei spun: Domnul nu va face bine și nici nu va face rău. El este prea milostiv ca să-Și cerceteze poporul cu judecată. Astfel, «Pace și siguranță» este strigătul unor oameni care nu-și vor mai ridica niciodată glasul ca o trâmbiță, pentru a arăta poporului lui Dumnezeu fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei. Acești câini muți, care nu voiau să latre, sunt cei care simt dreapta răzbunare a unui Dumnezeu ofensat. Bărbați, fecioare și copilași pier cu toții împreună.” Mărturii, volumul 5, 210, 211.

Izaya mirongo ine inotanga nekushandisa chiratidzo chekudzokorora kaviri, chinova chiratidzo cheporofita chemharidzo yeKudanidzira kwePakati peUsiku, iyo iri mharidzo yechipiri inobatana nemharidzo yekuwa kweBhabhironi. Kuwa kweBhabhironi kunodzokororwa kaviri kana kuchitaurwa nenzira yeuporofita. Mutsara wacho unoti: “Bhabhironi rawa, rawa.”

Și a urmat un alt înger, zicând: A căzut, a căzut Babilonul, cetatea aceea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei. Apocalipsa 14:8.

Există două căderi biblice ale Babilonului literal și există două căderi biblice ale Babilonului spiritual. Împreună, ele reprezintă patru martori istorici care identifică caracteristicile profetice ale căderii Babilonului.

Și a strigat cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locaș al demonilor, închisoare a oricărui duh necurat și colivie a oricărei păsări necurate și urâte. Apocalipsa 18:2.

Babilonul literal a căzut ca Babel în vremea lui Nimrod, iar Babilonul literal a căzut, de asemenea, în vremea lui Belșarțar. Babilonul spiritual a căzut în 1798, iar căderea lui finală este ilustrată în

mod repetat în Scripturi. Din acest motiv, mesajul căderii Babilonului conține simbolismul profetic al dublării. Odată cu căderea Babilonului există o dublare, însă mai există și alte două motive profetice principale pentru fenomenul dublării.

Al doilea motiv este că, în calitate de solie, ea reprezintă o solie care este unită de o a doua solie. Ea reprezintă două solii. Există și alte adevăruri semnificative asociate cu semnificația și structura soliei celui de-al doilea înger, însă noi observăm doar că narațiunea profetică finală a lui Isaia, care începe în capitolul patruzeci, începe cu dublarea simbolului Mângâietorului, pe care Hristos a făgăduit să-l dea poporului Său, în timp ce El zăbovea în sanctuarul ceresc.

Alinați, alinați pe poporul Meu, zice Dumnezeu vostru. Vorbiți inimii Ierusalimului și strigați către el că lupta lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este iertată; căci a primit din mâna Domnului îndoit pentru toate păcatele lui. Isaia 40:1, 2.

Nta yindi gice cyo muri Bibiliya kivuga mu buryo bwihariye kurushaho ku bijyanye n'ingingo y'imico ya Kristo nk'Alufa na Omega, nk'uko bivugwa mu gice cyo muri Yesaya kuva ku gice cya mirongo ine kugeza ku mpera z'igitabo. Nk'Alufa na Omega, Kristo ashya umukono w'izina Rye nk'Alufa na Omega kuri icyo gice, kuko iyo ugeze ku mpera za Yesaya, yongera kuvuga ku Mufasha, kuko Kristo ari Jambo, kandi ni We ntangiriro n'iherezo.

Așa vorbește Domnul: „Cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul este așternutul picioarelor Mele. Unde este casa pe care Mi-o zidiți? Și unde este locul odihnei Mele? Căci toate aceste lucruri mâna Mea le-a făcut și toate au ajuns să fie, zice Domnul. Dar spre omul acesta voi privi: spre cel sărac și cu duhul zdrobit, care tremură la cuvântul Meu. Cine junghie un bou este ca și cum ar ucide un om; cine aduce jertfă un miel, ca și cum ar tăia gâtul unui câine; cine aduce un dar de mâncare, ca și cum ar aduce sânge de porc; cine arde tămâie, ca și cum ar binecuvânta un idol. Da, ei și-au ales căile lor, iar sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. Și Eu le voi alege nenorocirile și voi aduce peste ei lucrurile de care se tem; fiindcă, atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au ascultat; ci au făcut ce este rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu Mi-a plăcut.” Isaia 66:1–4.

Se ridică întrebarea cu privire la ce casă i-a zidit poporul lui Dumnezeu. Au ridicat ei casa duhovnicească a lui Petru sau sinagoga Satanei? Dumnezeu arată că acea casă pe care El a zidit-o este alcătuită din cei ce sunt „săraci și cu duhul zdrobit” și din aceia care „tremură la” „cuvântul” lui Dumnezeu. El îi pune în contrast pe cei care tremură la cuvântul Său cu o altă categorie, care aduce jertfe necurate și care și-a ales propria cale. Cei din categoria care aduce jertfe necurate vor afla, așa cum au aflat iudeii, că casa lor le va fi lăsată pustie.

Toți prorocii vorbesc despre sfârșitul lumii, iar aceasta este o ilustrare a deosebirii dintre cei înțelepți, care tremură la Cuvântul Său, și cei nebuni, care aduc înaintea lui Dumnezeu urâciuni, urâciuni în care sufletele lor își găsesc plăcerea. Din acest motiv, Dumnezeu va alege amăgirile pentru fecioarele laodiceene nehibzuite, amăgirea pe care apostolul Pavel o arată ca fiind adusă asupra lor pentru primirea unei „minciuni”.

„Minciuna” este un simbol specific în istoria adventismului și a fost acceptată de ziditori în 1863 și consolidată de-a lungul istoriei adventiste. A fost o minciună care a produs o temelie falsă, iar

acolo ei au început să ridice un templu fals, contrafăcut. Lucrarea lor de contrafacere a adevăratului templu continuă până în „zilele din urmă”. Isaia plasează contextul capitolului șaiszeci și șase în cadrul despărțirii fecioarelor înțelepte de cele neînțelepte. Isaia identifică istoria profetică pe care a marcat-o în primul verset din Isaia patruzeci, când Hristos a făgăduit să trimită Mângâietorul la trei zile și jumătate simbolice după dezamăgirea din 18 iulie 2020.

Auziti cuvântul Domnului, voi, care tremurați la cuvântul Lui: Frații voștri, care v-au urât, care v-au izgonit din pricina Numelui Meu, au zis: „Să fie glorificat Domnul!” Dar El Se va arăta spre bucuria voastră, iar ei vor fi făcuți de rușine. Un glas de vuiet din cetate, un glas din templu, glasul Domnului care dă răsplătire vrăjmașilor Săi. Isaia 66:5, 6.

Desde 1798 hasta 1844, en el movimiento de los Milleritas, el Señor edificó un templo espiritual, al cual, como el mensajero del pacto, vino repentinamente en 1844. El Señor edifica un templo espiritual en el movimiento de los ciento cuarenta y cuatro mil, para venir de repente y entrar en pacto con ese templo. Pedro, en su primera epístola, capítulo dos, llama a ese templo una “casa espiritual”. Los que “oyen la palabra del Señor” son aquellos a quienes Juan, en el Apocalipsis, se refiere cuando dice que los que oyen son “bienaventurados”. Ellos son el estandarte, porque el estandarte se compone de “los desterrados de Israel”. Los insensatos laodicenses se avergonzarán cuando el Señor se glorifique en los filadelfianos que tiemblan ante Su Palabra, y Su Palabra es “verdad”.

Cele trei glasuri care se aud în timpul perioadei în care cei înțelepți și cei neînțelepți sunt despărțiți de cealaltă clasă vin din „cetate”, din „templu” și de la „Domnul care dă răsplătirea”. Cel dintâi „glas” din cetate este „un glas de zgomot”, iar „zgomotul” este sosirea Mângâietorului, care vine pe neașteptate.

Și când a sosit pe deplin ziua Cincizecimii, toți erau împreună, în același loc, într-un cuget. Și deodată a venit din cer un sunet ca vuietul unui vânt puternic care sufla cu repeziciune și a umplut toată casa unde ședeau. Și li s-au arătat niște limbi împărțite, ca de foc, și s-a așezat câte una pe fiecare dintre ei. Faptele Apostolilor 2:1-3.

Cuvântul tradus prin „sunet” în Faptele Apostolilor, capitolul doi, versetul doi, înseamnă „zgomot” și „zvon”. Un „zvon” este o profeție. „Sunetul” sau „zgomotul” care vine din „cetate” este reprezentat prin „un vânt puternic”. „Glasul zgomotului din cetate” este „zvonul” sau mesajul profetic al Islamului, care marchează sosirea Mângâietorului în valea oaselor uscate care au fost ucise pe „ulița cetății celei mari, care, duhovnicește, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru”.

În capitolul patruzeci din Isaia, „glasul” care trebuia să pregătească calea pentru „solul legământului” a întrebat ce mesaj trebuia să „strige”. I s-a spus să „strige” mesajul Islamului. În Faptele Apostolilor, „sunetul” care a umplut „casa” spirituală a lui Petru era „un vuiet ca de vânt puternic care venea repede”, care, în Ezechiel treizeci și șapte, venea din cele patru vânturi ale Islamului.

Un glas de vuiet din cetate, un glas din Templu, un glas al Domnului, care răsplătește vrăjmașilor Săi după faptele lor. Isaia 66:6.

De pe strada unde Domnul nostru a fost răstignit, Mângâietorul îl înștiințează mai întâi pe „glasul” celui ce strigă în pustie care trebuie să fie solia. Apoi oastea cea puternică, care este templul ce a fost ridicat, așa cum a fost preînchipuit în mișcarea de la început din 1798 până în 1844, înalță strigătul. Mișcarea oștii celei puternice, pe când vestește strigătul Islamului, conduce la al treilea „glas”, care identifică glasul lui Dumnezeu al judecării asupra Statelor Unite pentru adoptarea legii duminicale. Acolo dă Domnul răsplătirea. Cele trei glasuri sunt guvernate în cadrul structurii istoriei ascunse a celor șapte tunete, care reprezintă literele de început, de mijloc și de sfârșit ale cuvântului ebraic care a fost creat de Lingvistul Minunat și este tradus prin „adevăr”. Așa ceva nu poți născoci!

În acord cu istoria profetică pe care am identificat-o, Isaia abordează apoi nașterea unei națiuni.

Înainte ca să aibă dureri, ea a născut; înainte să-i vină suferința, a dat naștere unui copil de parte bărbătească. Cine a auzit vreodată un asemenea lucru? Cine a văzut asemenea lucruri? Se naște oare o țară într-o singură zi? Sau se ivește un neam dintr-odată? Căci, de îndată ce Sionul a avut durerile nașterii, și-a născut fiii. Să aduc Eu până la naștere și să nu fac să nască? zice Domnul; sau Eu, care fac să nască, să închid pântecul? zice Dumnezeul tău. Isaia 66:7-9.

Națiunea care se naște înainte ca femeia să intre în durerile nașterii a fost de curând pe uliță, moartă și uscată, în timp ce întreaga lume se bucura de împrejurările ei. Dar când cei doi martori s-au ridicat în picioare, cei care se bucuraseră de moartea lor s-au înfricoșat. Odată ce trupurile moarte, uscate și înjunghiate se ridică ca o națiune, toți cei ce iubesc Ierusalimul se vor bucura atunci împreună cu ea. Cei care iubesc Ierusalimul includ nu numai națiunea celor o sută patruzeci și patru de mii, ci și cealaltă turmă a lui Dumnezeu, care este atunci chemată să iasă din Babilon. Învierea din dezamăgirea de la 18 iulie 2020 este împlinită prin sosirea Mângâietorului, care va face ca „oasele” moarte și uscate „să înflorească precum iarba”.

Bucurați-vă împreună cu Ierusalimul și veseliți-vă cu el, toți cei ce-l iubiți; tresăltați de bucurie împreună cu el, toți cei ce-l jeliți; ca să sugeți și să vă saturați din sânii mângâierilor lui; ca să mulgeți și să vă desfătați de belșugul slavei lui. Căci așa vorbește Domnul: Iată, voi întinde spre el pacea ca un râu și slava neamurilor ca un pârâu care curge; atunci veți suga, veți fi purtați pe coaste și legănați pe genunchi. Cum mângâie pe cineva mama sa, așa vă voi mângâia Eu; și veți fi mângâiați în Ierusalim. Și când veți vedea aceasta, inima voastră se va bucura, și oasele voastre vor înflori ca iarba; și mâna Domnului se va face cunoscută față de slujitorii Săi, iar indignarea Lui față de vrăjmașii Săi. Isaia 66:10-14.

Alfa și Omega așază încheierea ultimei narațiuni a lui Isaia chiar acolo unde a început la început, odată cu identificarea venirii Mângâietorului. Și, așa cum se întâmplă întotdeauna, cu fiecare mesaj care reprezintă mesajul lui Ilie, acesta este așezat în contextul în care Domnul lovește pământul cu un blestem.

Căci, iată, Domnul va veni cu foc, și carele Lui vor fi ca un vârtej, ca să-Și dezlănțuie mânia cu furie și muștrarea cu flăcări de foc. Căci prin foc și prin sabia Sa Se va judeca Domnul cu orice făptură; și mulți vor fi cei uciși de Domnul. Cei ce se sfințesc și se curățesc în grădini, înapoia unui copac în mijloc, mâncând carne de porc, urâciunea și șoarecele, vor fi nimiciți împreună,

zice Domnul. Căci Eu cunosc lucrările lor și gândurile lor: va veni vremea când voi aduna toate neamurile și toate limbile; și ele vor veni și vor vedea slava Mea. Isaia 66:15–18.

Advențistii laodiceeni neînțelepți, care se află înapoia „pomului” cunoștinței binelui și răului, care este „în mijlocul” „grădinii” Edenului, mărturisesc că se sfințesc și se curățesc, în timp ce, în realitate, mănâncă doctrinele necurate ale Babilonului și se ascund, așa cum au făcut Adam și Eva, din pricina păcatelor la care țineau prea mult ca să le părăsească. Ei vor fi mistuiți împreună cu toate celelalte neamuri. Ei sunt puși în contrast cu cei înțelepți, care vor fi un „semn”. „Semnul” este „stindardul”, care reprezintă Sabatul, care este semnul Domnului Dumnezeului tău, Acela care Își sfințește cu adevărat poporul.

De aceea, copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuind Sabatul din neam în neam, ca un legământ veșnic. Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn pentru totdeauna; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și S-a înviat. Exodul 31:16, 17.

Înțelepții nu se ascund în spatele unui pom al mărturisirii de credință, ci sunt înălțați ca un steag, prezentând slava lui Dumnezeu în scenele finale ale marii controversă. Slava Sa este caracterul Său, iar elementul caracterului Său pe care ei îl reprezintă lumii este Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel dintâi și cel de pe urmă, care este reprezentat ca „Adevăr”.

Și voi pune un semn între ei și voi trimite dintre ei pe cei ce vor scăpa la neamuri, la Tarșiș, Pul și Lud, cei ce trag cu arcul, la Tubal și Iavan, la ostroavele cele depărtate, care n-au auzit faima Mea și n-au văzut slava Mea; și ei vor vesti slava Mea printre neamuri. Și vor aduce pe toți frații voștri ca dar Domnului, din toate neamurile, pe cai, în care, în târgi, pe catâri și pe dobitoace iuți, la muntele Meu cel sfânt, la Ierusalim, zice Domnul, așa cum copiii lui Israel aduc darul într-un vas curat în casa Domnului. Și voi lua și dintre ei preoți și leviți, zice Domnul. Căci precum cerurile cele noi și pământul cel nou, pe care le voi face, vor rămâne înaintea Mea, zice Domnul, tot așa va rămâne sămânța voastră și numele vostru. Și va fi că, de la o lună nouă la alta și de la un sabbat la altul, orice făptură va veni să se închine înaintea Mea, zice Domnul. Și vor ieși și vor privi trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea; căci viermele lor nu va muri și focul lor nu se va stinge; și vor fi o pricină de scârbă pentru orice făptură. Isaia 66:16–24.

Narativul profetic final al lui Isaia începe cu sosirea Mângâietorului în iulie 2023, iar narativul se încheie chiar acolo unde a început. El sosește în istoria ascunsă a celor șapte tunete, care este desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă. El identifică repetarea mișcării millerite de la început cu istoria mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii de la sfârșit. El reprezintă mesajul blestemului care însoțește mesajul lui Ilie ca fiind mesajul lucrării profetice a islamului de a mânii neamurile, așa cum este folosită de Domnul pentru a aduce judecata „mai întâi” asupra Statelor Unite pentru o lege duminicală, și „la urmă” asupra întregii lumi, pentru aceeași răzvrățire.

Vom continua examinarea ultimei narațiuni a lui Isaia în articolul următor.